

President Thomas S. Monson

Kärlek – kärnan i evangeliet

Vi kan inte älska Gud uppriktigt om vi inte älskar våra medresenärer på jordelivets färd.

Mina älskade bröder och systrar, när vår Frälsare verkade bland människorna frågade en laglärd: "Mästare, vilket är det största budet i lagen?"

Matteus skriver att Jesus svarade:

"Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd.

Detta är det största och främsta budet.

Sedan kommer ett som liknar det: Du skall älska din nästa som dig själv."¹

Markus avslutar redogörelsen med Frälsarens uttalande: "Inget annat bud är större än dessa."²

Vi kan inte älska Gud uppriktigt om vi inte älskar våra medresenärer på jordelivets färd. På samma sätt kan vi inte helt och fullt älska våra medmänniskor om vi inte älskar Gud, allas vår Fader. Aposteln Johannes sade: "Detta är det bud som vi har från honom, att den som älskar Gud också skall älska sin broder."³ Vi är alla andebarn till vår himmelske Fader, och som sådana är vi bröder och systrar. När vi håller den sanningen i minnet blir det lättare att älska alla Guds barn.

Faktum är att kärleken är själva kärnan i evangeliet, och Jesus Kristus

är vårt föredöme. Hans liv är en kärlekens arvedel. Han botade de sjuka, han lyfte de förtryckta, han räddade syndaren. Den vredgade pöbeln tog till slut hans liv. Men ändå ljuder från Golgatas kulle orden: "Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör"⁴ – det yppersta uttrycket i jordelivet för medkänsla och kärlek.

Det finns många egenskaper som utgör bevis på kärlek, som vänlighet, tålmod, osjälviskhet, förståelse och förlåtelse. I hela vår bekantskapskrets synliggör dessa och andra liknande egenskaper kärleken i våra hjärtan.

Vanligtvis visar vi vår kärlek i vårt dagliga umgänge med varandra. Det allra viktigaste är vår förmåga att uppfatta någons behov och sedan göra något åt det. Jag har alltid älskat känslan som följande korta dikt frambringar:

*Jag har gråtit i natten
över min blindhet
när jag andras nöd ej förstod.
Men jag har aldrig känt
ett styng av ånger över
att jag har varit lite för god.⁵*

Jag fick nyligen höra ett rörande exempel på kärleksfull vänlighet

– som hade oväntade resultat. Det var 1933, när det var ont om anställningsmöjligheter på grund av depressionen. Platsen var östra delen av Förenta staterna. Arlene Biesecker hade precis gått ut high school. Hon hade sökt jobb länge när hon till sist fick arbete på en klädfabrik som sömmerska. Fabriksarbetarna jobbade på ackord och fick betalt dagligen för varje rätt färdigsytt klädesplagg. Ju fler plagg de sydde färdigt, desto mer fick de betalt.

En dag kort efter att hon börjat arbeta på fabriken stötte Arlene på ett mönster som gjorde henne förvirrad och frustrerad. Hon satt vid sin symaskin och försökte sprätta upp sömmen efter ett misslyckat försök att sy ihop plagget som hon arbetade på. Det såg inte ut att finnas någon som kunde hjälpa henne, för alla de andra sömmerskorna skyndade sig för att sy färdigt så många plagg de kunde. Arlene kände sig hjälplös och hopplös. Hon började tyst gråta.

Mitt emot Arlene satt Bernice Rock. Hon var äldre och en mer erfaren sömmerska. När Bernice såg Arlenes problem lämnade hon sitt eget arbete och gick över till Arlene för att vänligt ge henne instruktioner och hjälp. Hon stannade tills Arlene fått upp självförtroendet och kunde göra plagget färdigt. Då gick Bernice tillbaka till sin egen maskin, men hon hann inte sy lika många plagg som hon kunde ha gjort om hon hade avstått från att hjälpa Arlene.

Genom denna kärleksfulla vänlighet blev Bernice och Arlene vänner för livet. Båda gifte sig så småningom och fick barn. Någon gång på 1950-talet gav Bernice, som var medlem i kyrkan, en Mormons bok till Arlene och hennes familj. 1960 döptes Arlene, hennes man och deras barn som medlemmar i kyrkan. Senare beseglades de i ett av Guds heliga tempel.

Som en följd av den medkänsla som Bernice visade när hon hjälpte en person hon inte kände, men som hade problem och behövde hjälp, åtnjuter nu oräkneliga personer, både levande och döda, evangeliets frälsande förrättningar.

Varje dag i livet får vi möjlighet att visa kärlek och vänlighet till människor omkring oss. President Spencer W. Kimball sade: "Vi måste komma ihåg att de människor vi möter på parkeringsplatser, i kontor, i hissar och på andra platser är den del av mänskligheten som Gud givit oss att älska och tjäna. Det gagnar oss föga att tala om mänsklighetens broderskap om vi inte kan se dem som är omkring oss som våra bröder och systrar."⁶

Ofta ges vi oväntade möjligheter att visa vår kärlek. Ett exempel på en sådan möjlighet publicerades i en

tidningsartikel i oktober 1981. Jag var så imponerad av den kärlek och medkänsla som relaterades där att jag har sparat artikeln i mitt arkiv i över 30 år.

Artikeln handlade om en nonstop-flight med Alaska Airlines som skulle gå från Anchorage i Alaska till Seattle i Washington med 150 passagerare och som dirigerades om till en avlägsen stad i Alaska för att transportera en svårt skadad pojke. En tvåårig pojke hade skurit av en pulsåder i armen när han föll på en glasbit medan han lekte nära sitt hem. Staden låg 73 mil söder om Anchorage och befann sig förvisso inte längs flygvägen. Men sjukvårdare på platsen hade sänt ut en desperat begäran om hjälp, och därför dirigerades planet om för att hämta pojken och ta honom till Seattle så att han kunde behandlas där på ett sjukhus.

När flyget landade nära den avsidens belägna staden sade sjukvårdarna att pojken blödde så svårt att han troligen inte skulle överleva flygturen till Seattle. Ett beslut fattades att flyga en 30 mil lång omväg till Juneau i Alaska, den närmaste staden med sjukhus.

Efter att ha transporterat pojken till Juneau flögs planet vidare till Seattle och var nu flera timmar försenat. Men inte en enda passagerare klagade, fastän de flesta av dem skulle missa möten och anslutningar. Faktum är att medan minuterna och timmarna gick samlade de in en ansevärd summa pengar till pojken och hans familj.

När planet gick in för landning i Seattle utbröt jubel bland passagerarna då piloten meddelade att han fått bud via radio att den lille pojken skulle klara sig.⁷

Det får mig att tänka på orden i skriftstället: "Den kärlek som är Kristi rena kärlek består för evigt, och var och en som på den yttersta dagen befinns vara fylld därav, med honom är allt väl."⁸

Bröder och systrar, en del av våra största möjligheter att visa kärlek äger rum inom vårt eget hems väggar. Kärleken bör vara själva hjärtat i familjelivet, men ibland är det inte så. Det kan finnas för mycket otålighet, för många gräl, för mycket bråk, för många tårar. President Gordon B. Hinckley frågade sorgset: "Hur kommer det sig att de ... som vi älskar så ofta blir måltavla för våra vredgade ord? Hur kommer det sig att [vi] ibland talar så att det skär i hjärtat?"⁹ Svaren på de här frågorna kan vara olika för var och en av oss, men faktum är att de olika anledningarna inte har någon betydelse. Om vi vill hålla budet att älska varandra måste vi behandla varandra med vänlighet och respekt.

Naturligtvis finns det stunder när tillrättavisning måste till. Men låt oss

komma ihåg rådet i Läran och förbunden, nämligen att när det är nödvändigt för oss att tillrättavisa någon ska vi efteråt visa större kärlek mot den personen.¹⁰

Jag hoppas att vi alltid ska sträva efter att vara omtänksamma och lyhörda för andra människors tankar och känslor och omständigheter. Låt oss inte trycka ner eller förringa någon. Låt oss istället vara kärleksfulla och uppmuntrande. Vi måste vara försiktiga så att vi inte förstör en annan människas självförtroende genom tanklösa ord eller handlingar.

Förlåtelse bör gå hand i hand med kärlek. I våra familjer och hos våra vänner kan det finnas sårade känslor och oenighet. Återigen spelar det egentligen ingen roll hur liten meningsskiljaktigheten är. Vi får inte och bör inte låta den ligga och gro för att slutligen förstöra allt. Skuld-känslor håller såret öppet. Endast förlåtelse läker såret.

En förtjusande dam, som nu har gått bort, besökte mig en dag och berättade oväntat om några saker hon ångrade. Hon nämnde en händelse som skett många år tidigare och hade att göra med en grannbonde. De var

goda vänner en gång i tiden, men hon och hennes man hade haft dispyter med honom vid flera tillfällen. En dag undrade bonden om han fick ta genvägen över hennes marker för att nå sina egna ägor. Här stannade hon upp i berättelsen och sade med darrande röst: "Broder Monson, jag lät honom inte ta den där genvägen utan krävde att han gick den långa vägen runt – till fots – för att komma till sina ägor. Jag hade fel och jag ångrar mig. Han är borta nu, men o, vad jag önskar att jag kunde säga till honom: 'Jag ångrar mig så.' Vad jag önskar att jag fick en ny chans att vara vänlig."

När jag lyssnade på henne kom jag att tänka på John Greenleaf Whittiers dystra iakttagelse: "Av alla sorgsna ord som talats eller skrivits, är dessa de sorgligaste: 'Det kunde ha varit!'"¹¹ Bröder och systrar, när vi behandlar varandra med kärlek och vänlig omtanke undviker vi sådan ånger.

Vi ger uttryck för kärlek på många tydliga sätt: ett leende, en vinkning, vänliga ord, en komplimang. Andra uttryck kan vara mindre tydliga, som att visa intresse för vad någon gör, undervisa om en princip med vänlighet och tålmod, besöka någon som är sjuk eller bunden vid hemmet. Dessa ord och handlingar och många andra kan uttrycka kärlek.

Wien, Österrike

President Boyd K. Packer

president för de tolv apostlarnas kvorum

Dale Carnegie, en välkänd amerikansk författare och föreläsare, ansåg att var och en inom sig bär på "förmågan att öka slutsumman av lycka i världen ... genom att säga några ord av uppriktig uppskattning till någon som är ensam eller missmodig". Han sade: "Kanhända du glömmer imorgon de vänliga ord du säger idag, men den som fick höra dem kan njuta av dem hela livet."¹²

Låt oss börja nu, redan idag, att uttrycka vår kärlek till alla Guds barn, vare sig de är släktingar, vänner, bekanta eller fullständiga främlingar. När vi stiger upp varje morgon, låt oss besluta oss för att reagera med kärlek och vänlighet på allt som kommer i vår väg.

Bortom allt förstånd, mina bröder och systrar, är den kärlek Gud har till oss. Tack vare sin kärlek sände han sin Son, som älskade oss så mycket att han gav sitt liv för oss, för att vi skulle kunna få evigt liv. När vi kommer till insikt om denna ojämförliga gåva fylls våra hjärtan med kärlek till vår evige Fader, till vår Frälsare och till hela människosläktet. Att det ska bli så är min ödmjuka bön i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Matt. 22:36–39.
2. Mark. 12:31.
3. 1 Joh. 4:21.
4. Luk. 23:34.
5. Författare okänd, citerad i Richard L. Evans, "The Quality of Kindness", *Improvement Era*, maj 1960, s. 340.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, sammanst. av Edward L. Kimball (1982), s. 483.
7. Se "Injured Boy Flown to Safety", *Daily Sitka Sentinel* (Alaska), 22 okt. 1981.
8. Moroni 7:47.
9. Gordon B. Hinckley, "Låt kärleken bli ditt livs ledstjärna", *Nordstjärnan*, juli 1989, s. 60.
10. Se Lärnan och förbunden 121:43.
11. "Maud Muller", i *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* (1878), s. 206; kursivering tillagd.
12. Dale Carnegie, i, till exempel, Larry Chang, *Wisdom for the Soul*. (2006), s. 54

Vittnesbördet

Jag önskar berätta för er om de sanningar som är de mest värdefulla att känna till.

Tider av krig och ovisshet har en förmåga att skärpa vårt fokus på sådant som verkligen betyder något.

Andra världskriget var för mig en tid med stor andlig oro. Jag hade lämnat mitt hem i Brigham City i Utah, med bara ett spirande vittnesbörd och kände ett behov av något mer. Nästan hela examensklassen var inom några veckor på väg till krigszonen. Medan jag var stationerad på ön Iejima, strax norr om Okinawa i Japan, kämpade jag med tvivel och ovisshet. Jag ville få ett eget vittnesbörd om evangeliet. Jag ville *veta!*

Under en sömlös natt lämnade jag tältet och gick in i en bunker som hade byggts genom att man radade upp 190-liters oljefat som var fyllda med sand och sedan staplade dem ovanpå varandra så att de utgjorde ett skyddsvärn. Det fanns inget tak så jag kröp in, tittade upp mot den stjärnbestrodda himlen och knäböjde för att be.

Nästan mitt i en mening hände det. Jag skulle inte kunna beskriva för er vad som hände även om jag ville det. Det övergår min förmåga att uttrycka mig, men det står lika klart för mig idag som det gjorde den natten för

över 65 år sedan. Jag visste att det var en mycket privat och personlig manifestation. Äntligen visste jag. Jag *visste*, utan tvivel, för jag hade fått det givet till mig. Efter en stund kröp jag ut ur bunkern och gick, eller snarare svävade, tillbaka till min säng. Under resten av natten kände jag mig glad och vördnadsfull.

I stället för att tro att jag var någon speciell person antog jag att det som hade hänt mig skulle kunna hända vem som helst. Det tror jag fortfarande. Under åren som följde insåg jag att en sådan upplevelse både är ett ljus att följa och en börda att bära.

Jag vill berätta för er om de sanningar som är de mest värdefulla att känna till, sådant som jag har lärt och upplevt under nästan 90 år och under mer än 50 år som generalauktoritet. Mycket av det jag nu vet hör till sådant som inte kan läras ut, men som man kan lära sig.

Liksom med det mesta som är mycket värdefullt, kommer kunskap som är av evig betydelse endast genom personlig bön och begrundan. Detta, tillsammans med fasta och skriftstudier, gör dig mottaglig för intryck och uppenbarelser och den Helige Andens viskningar. Detta ger